

LA TUIES

Mare de Deu, quin dia de visites empalagoses! Vols creure que fins ara no m'he pogut vestir?

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

SALUDEMOS AL NUEVO AÑO
COMO HACÍAMOS ANTAÑO

Ya se marcha el año viejo que tan pésima impresión ha dejado en la memoria del rico y del pobretón. En todo el mundo la crisis, en Rusia, revolución, en Italia no se entienden y hay malestar en Albión. ¡El panorama del año, no puede ser más triste! Para colmo de los males, la enorme desilusión de que la rifa de Pascua haya llevado a Chinchón más perras que a Barcelona que jugaba un fortunón. Como el año veinticinco no sea más bonachón, estamos bien torricados y perdonen la expresión. Menos mal que nuestro pue-

blo tiene gran resignación y al entrar el Nuevo Año renace en él la ilusión y se promete a sí mismo variar su orientación para que el año que empieza le traiga la redención. El corrido se propone (¡vaya una proposición!) no ir tantas noches de juerga, no beber vino, ni ron, no dar más pasta a las meucas y activar la curación de aquel roumá que le dieron en la calle de la Unión. De ahorrar, el pobre casado se hace la resolución, sin pensar que cada día es peor la situación, que se suben los manjares, las ropas, la habitación, y que si nace otro chico no tendrá más solución

que ir por la calle, implorando la pública compasión.

El viudo, que está cansado de ir de pensión en pensión, promete buscarse novia que sea de condición para llevar una casa sin que le cueste un... riñón. Pero se acabará el año y el corrido solterón seguirá marchando cojo y bebiendo peleón.

El casado, pobrecito, a pesar de su intención no ahorró en doce meses ni un sólo real de vellón. El viudo seguirá solo en su triste habitación sin encontrar la costilla que ve en su imaginación

Seguirá siendo el casero un hombre sin corazón y continuará el tendero su innoble especulación. El pueblo verá tallidas sus ansias de redención y sólo LA RETAGUARDIA, que lucha con gran tesón con el gran Rufasta al frente de su sabia redacción, les endulzará las horas que ustedes le lean con sus chistes inimitables y su gracia de bufón.

Pues, como dijo Plutarco, o quizá fuera Platón, este mundo es un fandango y se ha de bailar al son que toquen, aun cuando a veces toquen a uno... el violón.

RUFASTA

Aspirante a redactor de romances de ciego.

EL MISTERIO DE LA CARTA VERDE

Cuento inocente escrito por Don Casimiro Larraja de la Junta de Protección a los Adultos.

Cuando yo fui a París — francés ni media palabra, esto era en tiempos de don Ahorcado — no sabía de

nes una chica de la calle de Ginjol que lo mastegaba muy bien. Pero entonces, ni *bonjour*, siquiera. Estaba pez.

He aquí que llego a la ciudad de la luz, de los apaches y de las chicas alegres, y me voy a comer a un sitio que se decía el «Bar Niza d'Or». Era un local muy bien al que iban meucas, bolsistas y tocadores de acordeón.

Hacían manjar español, y la carta era bastante más clara que un discurso de Maura, de manera que pude comer sin grandes dificultades. A la mitad de mi ágape, que diría Bonet, el mastodonte gastronómico, me di cuenta de que una jamba que hacía más gozo que Ribé cuando va de etiqueta, me miraba con gran interés. Aquel no era un interés simple, no. Era un interés compuesto. Sí, señores, compuesto de extrañeza, admiración, sorpresa y una serie de cosas más...

De pronto, noté que la señora sacaba de su portamonedas una hoja de papel y un sobre, escribía en ellos unas líneas con su estilográfica y la entregaba al botones.

El corazón se me inundó de alegría. Aquella carta no podía ser más que para mí! Efectivamente, así que la señora se hubo marchado, se acercó el chico y me entregó un sobre, de color verde lila, que abrí, en seguida impaciente...

Yo, como he dicho antes, no sabía ni la a del idioma de Molière. Me dio vergüenza tenerme que confiar a un camarero y así que salí, me dediqué a buscar quien me la tradujera.

Y, en efecto, cuando llegué al Hotel en que dormía, llamé a un mozo que era de Socuéllamos de arribay le enseñé la carta, pidiéndole me explicara lo que decía.

El hombre la leyó y poniendo una cara de tres Dioses me dijo:

— Espérese un momento que ya subo.

Al poco rato compareció el dueño del hotel.

— Lo siento mucho, me dijo, pero esta mañana, cuando le he dado este cuarto, he sufrido una equivocación. Está reservado desde ayer. Así pues, le suplico que lo desocupe...

— ¿Pero tendrá usted otro?

— No, señor. Aquello me ohó a queso. La desaparición del camarero y la embajada del dueño, obedecían sin duda a una sola cosa: la carta. Cogi mi equipaje y con un humor infernal me fui a la calle.

Cuando yo atravesaba, en busca de albergue, la plaza de la Concordia, me di de narices con un amigo mío que era vigatano y vendía hongos artificiales.

— ¡Chico!, le dije. ¡Tú me sacarás de dudas! ¡Tradúceme esta cartal! ¡No se que diablos dice que por culpa suya me han echado del hotel!

— Dámela, me dijo. Meti la mano en un bolsillo, luego en otro, luego en otro y me quedé frío.

¡Había perdido la misival! Y aquí tienen ustedes por qué quedó sin aclararse el misterio de la carta verde. CASIMIRO LARRAJA

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

El curioso impertinente. — No tenemos noticia de que Pich sea el autor de la frase «las luchas intestinales de los partidos».

Un naturalista. — Los gatos que sirven para levantar los camiones no pertenecen a la categoría de los relinos.

Juan del Campo. — Sí, señor. Un convento se parece a un arado ¡en que tiene rejas!

Casto Pado. — No sabíamos que los dentistas tenían que estar licenciados en aritmética. ¿Lo dice usted porque han de extraer raíces?

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOU

La casa de nines

Que el progrés és una cosa contra la qual resulta inútil posar obstacles, puix marxa sempre endavant, és una d'aquelles veritats que no s'atreveria a posar en dubte el més hàbil polemicista.

Nosaltres, que tenim l'esperit observador, ho hem pogut confirmar una vegada més durant aquestes festes.

El dia de Sant Esteve, un matrimoni suec que resideix fa molts anys en una torre senyorial de Sant Gervasi, ens va invitar a dinar. L'àpat fou esplèndid: xampanya, poularda de Bresse, llagosta, *choucroute* i una pila de bons menjars.

El dinar transcorregué alegre. Erem a taula marit i muller, una preciosa filla seva, que té sis anys, i un servidor.

Després d'haver pres els licors, passàrem el marit i jo al *fumoir*, la nena se n'anà a jugar a la torre del costat, on hi han uns veïns que n'estan enamorats, i la senyora se n'anà al seu tocador per a arreglar-se i anar-nos — en tots al teatre.

Al cap d'una estona que nosaltres degustàvem dos magnífiques àgüles imperials quin aroma om-

plia el salonet, la dona, que estava ja mig abillada entrà.

— Vingui, que li ensenyarem el regal de Reis de la nena. El tenim amagat...

El present era realment princíesc. Una magnífica casa de nines en la que no hi mancava el més petit detall. Garatge, auto, llum elèctrica *de debó*, la cuina amb una aiguera de quina aixeta rajava aigua quan l'obrien... De prompte, un detall em féu obrir uns ulls com unes taronges. Al diminut quartet de bany hi havia... sí, senyors, vostès ho han endevinat, aquell accessori que fa pocs anys encara feia ruboritzar a moltes núvies quan amoblaven el pis i que avui la higiene ha proclamat ja una cosa indispensable.

— Què vol fer-hi?... — digué somrient la bona mamà... — La nena s'ha fixat en el nostre quarto de bany i ha volgut que aquest fos igual. Oh, no es cregui, vaig haver de fer-ho afegir expressament...

Lo que ens agradaria veure seria a l'innocenta criatura ensenyant a la seva nina a usar d'aquell artefacte hidràulic...

Carmina, la capritxosa

Ja que som a l'època dels presents, seguim el tema i contem lo que li ha passat a En C.r.t.t., l'enginyer, amb la seva amigueta oficial, *mademoiselle* Carmina.

Diuenge passat, la parella es passejava per la Rambla, quan la xicota es deturà davant d'una vitrina de modes i remarcà un magnífic trajo d'*amazona*.

4 — LA TUTES

— Veus? — digué al seu amic — a mi m'agradaria això...

Aquest no s'ho va fer dir dos cops i l'endemà li va comprar, no sols el trajo, sinó un magnífic *pur sang*, que li va costar la mar de diners.

En C.r.t.t. esperava trobar a la xicota boja d'alegria quan anés a veure-la l'endemà. Però la Carmina el rebé amb un aire displicent, que el va deixar desconcertat.

— A mi lo únic que m'agradava era el vestit... Muntar a cavall no em fa gràcia... Però, saps què he pensat que podries fer? Comprar-me un auto...

La il·lusió perfecta

No fa gaires dies, un amic nostre que es dedica a escriure novel·les de cine, va anar a una casa de pel·lícules per que n'hi passessin una que tenia de publicar.

El gerent, que és un home molt simpàtic, el rebé força amablement.

— Passi, passi — li digué —. Precisament acabem d'inaugurar el nou saló de projeccions. Està molt bé: hi han sis rengles de butaques, llum vermella... Miri, què fa bonic. Eh, que dona la sensació d'un cine en petit?

— Home... sí — respongué el nostre amic —. En efecte.

— Doncs, segui. Jo, amb el seu permís, me'n vaig. Ara començarà l'operador a passar-li la primera part...

— Escolti — digué llavors el nostre amic —, per acabar de donar-me la sensació de que sóc al cine, no em podria enviar aquella mecanògrafa rossa que té al despatx, per a que em fes companyia...?

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

AQUEST NÚMERO HA SIGUT PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

ELLA. — I que és pesada aquesta pujada!

ELL. — No et preocupis que aviat vindrà la baixada. I veurà com t'agradarà.

Bon servidor

EN Montornés tenia la dona al llit i no estava per llogar minyona. Com que ell, al servei, havia sigut cuiner, decidí arreglar-se ell mateix el menjar i, per no moure's de casa, va enviar a fer la compra a un mig mosso que tenia a la botiga, un noi que es deia Tòfol i que es moria per les fadrines maques.

Cap allà a les deu, el Tòfol es presentà a casa del seu principal amb una pila de coses que havia comprat. En Montornés es va fixar, primer que res, en la carn, que a ell li agradava que fos ben fresca.

— Em sembla que t'han enredat, amb aquesta carn, noi... Vols dir que no és d'ahir?

Els ulls del Tòfol guspirejaren...

— Ca, senyor Montornés... Precisament me l'han venut aquí a baix, i la noia que despatxa, quan li he preguntat si tenia la carn fresca, m'ha ensenyat una cuixa!...

PARD ALET

La reincidenta

LA Paula — que és aque-
 le es mitges quina po-
 pularitat nostre amic
 senyor Planes de Ta-
 verne s'ha encarregat
 de refrescar — seria
 un model de minyones
 si els xicots no li agra-
 dessin més que el su-
 cre als gossos de luxe.

Cada diumenge a la
 nit — ara m'ha sortit
 el començament d'un
 cuplet de la Pilar Alon-
 so, sense donar-me'n
 compte — la Paula,
 que del di lluns al di-
 sabte ha estat un mo-
 del de fàmules, arriba
 a casa dels seus amos,
 trasbalçada, corrents
 i escabellada com una
 escarxofa. Les emo-
 cions de l'«Irs» i del
 «Xalet» del carrer de
 Muntaner són, en efec-
 te, massa fortes, per
 una noia com ella, i
 no n'encerta ni una.
 La pisa és la eterna
 víctima dels seus ex-
 travís dominicals. Un
 dia trenca un plat, un
 altre dia una olla, un
 altre una tassa, etcé-
 tera.

El dia de Nadal, per
 un miracle, no va tren-
 car un gerro que tenen
 al rebedor, que, no
 obstant, sortí del cop
 amb una considerable
 esquerdada. La senyora
 la renyà més que de
 costum i la noia, un
 cop més, prometé co-
 rregir-se i tenir més
 compte.

Diurne passat, la
 Paula vermella com un
 pebrot, arribà a casa a dos quarts de nou. El senyor
 i la senyora estaven impacients per sopar, perquè
 volien anar al teatre. Va passar pel rebedor no
 corrent, volant, i el gerro rebé una altra trompada.

La senyora, plena d'indignació, sortí del men-
 jador i, en veure a la Paula amb el cap baix,
 exclamà:

— Fa un quart que espero que em trobi el director, però es veu que examina
 molt a fons a la primera tiple.

— Com? Esquerdat altra vegada? Això, dos
 cops en una setmana ja és massa!

— Que no, senyoreta — respongué la Paula
 volent-se justificar —, si només ho havem fe
 un!

RAMONET

El remel impossible

En Carlets, degut a la seva vida de dissipació, sofria terriblement de dispèpsia. Havia consultat tots els especialistes, assajat tots els règims, i res. Cada dia es trobava pitjor.

Un vespre que tornava a casa maleint l'excés d'àcid, renegant del seu estómac i dient que tots els facultatius eren uns rucs i uns roba-quartos, va trobar En Sunyer, un antic company d'oficina.

— Com va això, Carlets?

— Noi, molt malament! Aquesta dispèpsia em matarà. Creu-me que ja començo a agafar-hi mania i em sento neurastènic. Ningú m'enten el mal i cada dia que passa, em sento més dèbil, més aplanat i més inútil! Creu-me que si no per por de fer-me mal, em tirava d'alt a baix de l'Atalaia del Tibidabo!

— I per què no vas a veure el doctor Matafaluga?

— Qui és aquest escorxasans, vull dir, aquest Matafaluga?

— Un xicot jove que exerceix fa només dos anys i avui ja té una clientela escollidíssima, un auto i torre pròpia a la Bonanova.

— I dius que és bon metge?

— Espaterrant. Fa unes cures meravelloses. Jo

— Caramba, don Josep, vostè sempre tan puntual. Les nenes encara no han arribat.

— No hi fa pas res! Anirem parlant vostè i jo, per anar fent boca.

tinc una pila d'amics que no parlen d'ell més que per beneir-lo com si fos un sant.

— Doncs, dona'm l'adreça i aniré a veure'l. On viu?

— Mira, fixament, no t'ho puc dir, però no et pots equivocar. És al carrer de Concell de Cent. No em recordo si cau cap a les Arenes o cap a la Monumental, però no hi ha equivocació possible. Mira: la porta és de ferro i, a davant de la casa, hi ha un fanal.

Proveït de dades tan concretes, En Carlets es va transformar en una mena de Sherlock Holmes i començà les gestions per a descobrir on vivia el cèlebre doctor. Menys mal que, bebedor empedernit, el coneixien a tots els bars, cafès i tavernes de Barcelona. Fou així, després d'una tarda en que visità unes trenta estacions del dit carrer que descobrí on vivia el doctor Matafaluga.

Eren les sis i aquest, encara que estava a punt d'anar-se'n, al sapiguer que En Carlets hi anava recomanat per En Sunyer, consentí a visitar-lo. El palpà, l'auscultà, el contemplà llargament, estengué una recepta i li oferí, dient:

— Prenent això, vostè estarà bo d'aquí dos mesos. Només té de seguir un règim especial: beure tanta aigua com vi.

— Impossible! — afirmà seriosament En Carlets.

— Per què?

— Perquè jo bec, quotidianament, uns tres litres de vi. Com vol que jo m'empassi sis litres diaris de líquid?

B. ARRALÓ

L'inconstància dels homes

ASSENTADES davant dels pastels, del xerez i de les tasses de té fumejantes, la Carmela i la Lluisa parlen de modes, de dancings, del darrer escàndol mondà i, en darrer terme, de lo que sembla més els hi hauria d'interessar: dels homes.

— Ah, els homes! — diu la Lluisa, fent un posat de desmenjada —. Creu-me que cada dia n'estic mes tipal!

— Ja tens raó, ja! Tots són iguals. Egoistes, brutals, grollers i plens d'ingritud...

— Quan penso els desenganys que he rebut en aquest món! Des del primer, que va ésser un escombriaire, quan jo servia a Masnou, fins a En Tomàs, mare de Déu i quina colla! N'hi hauria per penjar-los a tots!

— No me'n parlis! Mira: ja veus els homes si són inconstants que jo fa dos mesos estava boja per En Carles, i avui no el vull veure ni en pintura!

K. BRETA

Contes d'una ingènua

DURA LEX, SED LEX

JO estava boig per mistres Goldsmith, l'adorable esposa del meu amic John, però tots els meus esforços, totes les meves escomeses, s'estrellaven sempre en la mateixa negativa:

— Vostè, Ricard, esser-me extremadament simpàtic. Seria un gran plaer, per mi, cregui, poder-lo fer felis. Però, noti amic, que jo ésser casada i no poder restar un dret que la llei em diu, taxativament, que sols pot exercir-lo el meu marit. Ah si la llei no fos tant estricta!

No hi havia manera de sortir del cercle viciós en que s'havia enmarcat la temptadora esposa del meu amic John.

I lo més irritant del cas, era que en John, home depravat i jueguista empedernit, es passava les nits bevent xampanya i xuclant-lo moltes voltes en l'entreuix d'alguna artista de musichall, sense recordar-se per res de la seva soperba esposa.

Quantes i quantes voltes, de matinada, de retorn d'alguna disbauxa, en deixar el meu amic estès com una marmota damunt del llit, havia girat els meus ulls suplicants vers a mistres Goldsmith en demanda d'una almoïna d'amor!

Però tot inútil. Ella m'acompanyava amablement fins a la porta i oferint-me la seva destra finíssima:

— Ho sento molt, amic. Els drets del meu marit són sagrats.

I em deixava palplantat davant de la porta, que es cloïa suament com la llosa de les meves il·lusions.

Un dia, mistres Goldsmith, m'envià a buscar urgentment.

Vareig suposar desseguida que en John n'havia fet alguna de les seves, i que almenys feia vuit dies que no havia comparegut per el domicili conjugal.

Content de poder ésser útil una vegada més a la seva deliciosa esposa, d'un cop de volant vareig atravesar les artèries de la ciutat, engolint a tota marxa la distància que em separava dels suburbis, fins a trobar-me davant de la torreta dels meus amics.

Mistres Goldsmith em va rebre en una tenue més que négligée, íntima.

Calçava primorosos xapins Lluís XV, la seva abundosa cabellera es desbordava en cascades daurades al llarg del seu dors, fins a la cintura, i el seu cos opulent, ubèrrim, es dibuixava en lascives ondulacions a través del finíssim kimono de seda crua.

Correcte, impecable, m'oferí seient, i començà:
— Vostè s'estranyarà que l'hagi enviat a cercar en hora en què el meu marit és al despatx.

— Crec, mistres, que hi ha prou confiança.

— La confiança no em donaria dret a mancar als meus deures d'esposa. Escolti:

Trèmol d'emoció vareig quedar-me encisat, mirant aquella dona soberana, que tenia la rara virtut d'acobardir-me com un pollet.

— Vostè, Ricard, ha confessat diferents voltes estar bojament enamorat de mi.

— Li juro que...

— No cal que juri. Ho crec. Jo haver-li dit sempre que vostè ésser molt simpàtic i que seria per mi un gran plaer complaure'l.

— Si, efectivament, però... que la llei conjugal...

— Doncs bé, Ricard, jo també estar boja per vostè.

— Allavores!...

— No es precipiti. La llei es taxativa. Els drets del meu marit són sagrats. Jo sóc un immoble que ell ha contractat i el contracte diu clarament...

— En canvi, el marit de vostè...

— Que faci el què vulgui. He consultat el nostre cas.

— Consultat? A què?

— A tres advocats compatricis meus. Tots han dit lo mateix: la llei és taxativa. Els...

— Si, si; l'eterna cançó: «els drets del seu marit són sagrats!» Maleïda llei!

— Però tots han reconegut, també, que els seus drets queden limitats al usdefruit de la pessa de davant de l'immoble. De l'altra pessa jo en puc fer el què vulgui. Cap clàusula l'autoritza a establir-hi, domini.

I en una oferta deliciosa, alçà luxuriosa el finíssim kimono fins a cintura, bo i dient-me, excitadora i mostrand-me el seu dors venusí:

— Amb tots els respectes al meu marit, senyor Ricard; passi si és servit!

Laura Brunet

El bon procediment

EN Llàmbres, que en quatre anys de matrimoni encara no gaudia la felicitat de dir-se pare, estava allò que es diu desesperat. La Riteta, la seva muller, era una dona que es moria per les criatures i que cada dia el marejava amb la mateixa cançó:

— Sembla mentida! Mira: el senyor Miquel, del quart pis, ja té altre cop a la dona embarassada. Això són homes! En dos anys i mig, tres criatures! Ai, Mare de Déu! Ja m'ho deia la senyora Pona, en pau descansi, que jo seria molt desgraciada casant-me amb tu!

A força sentir tota aquella cantinel·la i cansat ja de sofrir odioses comparacions amb el seu veí del quart pis, En Llàmbres es decidí una tarda a pujar-lo a veure.

— Senyor Miquel — li digué —, jo vinc com amic a demanar-li un concell. La meua dona em torna boig amb l'història de que vostès tenen un fill cada any i nosaltres no en tenim mai...

— Oh! — respongué el senyor Miquel amb el somriure de qui sap el seu ofici —. Això és ben senzill...

— Com?

— Consti que lo què vostè fa amb el meu marit, és digne sols d'una dona de mon.

— Perdoni, senyora: vol fer el favor de dir-me què hi fa vostè?

— Miri: Primer, porti a la seva senyora llibres verds, d'aquells que es venen d'amagatotis...

— Ah, sí! Sí! I què més?

— Després, un vespre se'n van a sopar a la fonda. El sopar de fora de casa excita, compren? Llagosta, mostassa, ostres...

— Sí... Sí... Comprés del tot...

— Després, se'n va amb ella a l'«Espanyol» a veure un d'aquells vodevils...

— Està bé! Està bé! I després...

— I després — afegí amb natural senzillesa el senyor Miquel — me la porta a mi...

R. AJOÍ

Soc el seu pare!

(Novel·la comprimida)

I

SENYORA Mònica! Haurà de venir de seguida! A l'Angelina, la del segon pis, li han començat a agafar els dolors del part.

— Està bé, està bé! Hi vaig de seguida.

II

— Senyora: faci tot lo que pugui per a que la pobra noia estigui aviat deslliurada...

— Naturalment, senyor Romà...

— I vingui de seguida a dir-me si és nen o nena...

— Tant l'interessa?

— Figuri's! És un secret que sols li confio a vostè... Jo, sap?, sóc el seu pare!

III

— Què és, senyora Mònica, nen o nena?

— Un nen bufó com un angelet...

— Ai, el meu fill!

— Què dius, Manelet?

— És que jo, senyora Mònica, sap?, no ho digui a ningú, però... sóc el seu pare!

IV

— La senyora Mònica?

— Servidora.

— És vostè la llevadora que ha assistit a aquesta noia que s'està al segon pis?

— La mateixa... senyor...

— Reixach, per a servir-la. Reixach, dels licors, carrer de Giriti, doscents trenta quatre, tercer, segona. Digni's acceptar aquesta petita gratificació per la seva encertada intervenció. Ja sé que el nen és una preciositat.

— En efecte, gras, robust, rialler...

— Doncs, jo, sap?, no ho digui a ningú, però sóc el seu pare!

B. ALDUFA

Questió d'agafar les coses

QUAN l'Angelina tenia divuit anys era dependenta d'una botiga de guants i essències i allí va conèixer a n'En Daniel, un jockey que quan no corria—que era quasi sempre—distreia el seu avorriment empaitant noies. Com que l'Angelina li va agradar, va començar fent-se client assidu de la casa, li demanà relacions, sense dir-li si eren formals o de per riure, i un vespre que estaven festejant a la escala de la casa on ella vivia amb sa mare i una germaneta seva, l'agafà pel seu compte i la noia, damunt dels graons del primer pis perdé el mon de vista per primer cop i de pas perdé una altra cosa que sa mare li havia recomanat guardés de moros i cristians com si fos un record de família.

Han passat ja tres anys i l'Angelina no pot estar queixosa d'aquell capvespre. En Daniel va guanyar quartos, li va posar un pis, a n'ella no li manca res i sa germaneta ja és ballarina de la tercera part de l'«Edén». Felicitat completa. La mare no hi veu de satisfacció.

—Ja vas tenir sort, ja! — deia l'altre dia l'Angelina a n'En Daniel —, d'agafar-me pel cantó flac!

I, En Daniel, clavant una pipada al seu havà li digué:

—Doncs, per on volies que t'agafés?

BAL DUFA

— Ai, quina vergonyal! Es que per falta de temps, les portava solament apuntades amb agulles!...

— Mal fet! Les senyores han d'anar sempre ben embotonades.

El vedell d'or

L'Antonec — cinc anys i mig — llegeix un llibre.

— Papa — li pregunta —, és cert que hi han vedells d'or?

— Tots ho són, respon l'home, que està preocupat per la puja dels queviures.

I sinó, no més tens de veurer els quartos que guanya el carnisser de la cantonada.

K. BRETA

SECCIÓ VERSATIL

EL MISTERI TRANSPARENT DE LA CAMBRA ROSA

L'escenari: una cambra color rosa.
 Els personatges: són dintre del llit.
 El jardiner ha deixat la porta closa,
 perquè els senyorets dormin. Es de nit.
 Llençant dolços sospirs que en petons moren,
 liben l'amfora fonda del plaer.
 La vella, ansiosa, escolta com desfloren
 la simbòlica flor del taronger.
 — Jardiner! No heu sentit? Era una cosa
 com plany de criatura adolorida...
 — No ho cregui pas, senyora, això és l'alosa
 que tremola de goig, mig desfollida;
 deixil's, així, abraçats, d'amor corpresos,
 que el nen ja plorarà... d'aquí nou mesos.

GUSTAU

CANÇONETA DE PESSEBRE

ELS PASTORS I EL RABADÁ

— Cap a l'Iris vull anar;
 vols venir-hi tu a arrambar?
 — Vull'nar a coçar!

— A l'Iris magrejarem
 i després ja coçarem.
 — Bé, ja ho veurem!

— Jo et responc de fer-hi amiga
 que es deixi tocar la piga.
 — Què vols que et diga?

— I amb les mans tot fent tabola,
 et creixerà la verola.
 — No estic per trola!

— Apa, anem, tros de banau,
 a ficar la fura al cau.
 — Deixa'm en pau!

— Primer ballarem un *shim*
 i després cap a câ'n Prim.
 — Quin poc postin!

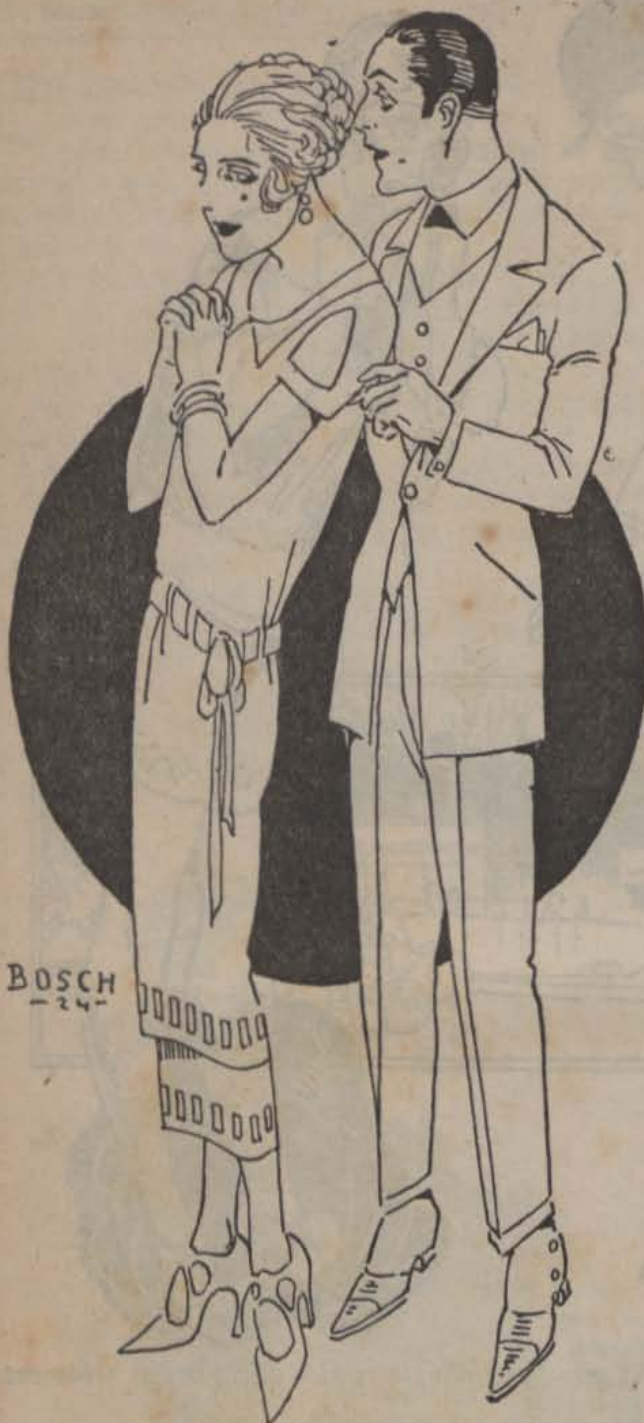
— Si és que no et ve d'un duret
 també pots anar al Xalet.
 — Tira peixet!

— Mentre et van ballant els peus
 tu treballes els conreus.
 — Sé pas què hi veus!

— No es tracta pas de mirar,
 sinó de riure i cantar.
 — No hi vull anar!

— Ja que veig que ets tan taujà,
 ves i fes-te emmidonà.
 — Passo, marrà!

POETA CAMPEROL

— Què contemples, ara, tan embabiçada?
 — Aquell cavall; rés, il'lussions que una es fa...

Conte homeopàtic

(Perquè faci més efecte).

ESCENA DE «XALET»

ELLA. — Tu ets el primer home que jo estimo!

ELL. — De debò, rateta?

ELLA. — Sí.

(Un silenci.) Després, altre cop.

ELLA. — I, ves quina casualitat! Tu també ets el primer home que s'ho creu!

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envia propis d'ésser contats a les velles xarrosses de quinze anys per annum i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilletes lectors de LA TUIE. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «don peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que vequin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpfit!

La consulta

EL doctor Vidal examinà detingudament al pacient. Era un home d'uns quaranta cinc anys, de cara prematurament envellida, llavis grossos i sensuals i ulls petits, protegits per unes gafes de conxa...

— En té per un parell d'anys, tot lo més, ja li diré — va pronosticar per fi el metge... — Vostè ha abusat massa d'allò de la copa del licor, que deia En Bartrina...

— Però — interrogà el pacient ansiosament — quina malaltia tinc, que només em queden vint-i-quatre mesos de vida?

El doctor alçà els braços al cel.

— Qui li ha parlat de morir? No és això que jo em refereixo. Vull dir que dintre de dos anys, a més trigar, vostè, en qüestions d'amor, estarà ja dintre les classes passives.

— Vol dir que ja no se m'enlairarà... l'esperit? Pobre de mi! I com ho faré, jo que sóc un home que tota la meva existència no l'he viscuda per altra cosa?

— Aquestes són precisament les conseqüències — interrompí amb la severitat pròpia dels homes de ciència, el doctor Vidal.

— I no hi ha res a intentar per a evitar el mal, o, almenys, deturar-lo?

— És massa tard. Els seus nervis ja no s'aguanten; a la medul·la, en lloc de moll, hi té horxata, la seva sang és aigua bruta, i el seu cos s'encartrona cada dia més. Li donaré aquesta recepta, de la que pendrà tres cullerades, una al matí, una al migdia...

— Però — interrompí el malalt — no m'ha dit que el meu mal no té remei?

— Què té que veure, això, per estendre una prescripció? Jo recepto, vostè ho pren... i si no té con-

fiança en la ciència, vagi a trucar a una altra porta, què vol que li digui?

...

Dos anys més tard, el doctor Vidal sorprenia al seu pacient en intimíssim col·loqui amb la seva pròpia dona.

Hi hagué allò de canalla, mala dona, infame, etc., a que tan acostumats ens tenen les novel·les per entregues i les pel·lícules «chics». Però el pseudo malalt no va perdre la calma.

— Doctor — li va dir —, vostè no té dret a queixar-se. Al cap d'avall, tot lo què està passant és culpa seva.

— Culpa meva? I ara! Que em pren el pèl?

— No, senyor. Escolti'm atentament i veurà com tinc raó. Vostè em va dir, fa dos anys, que a mi em quedaven vint-i-quatre mesos com a màxim de poguer disfrutar de l'amor... Llavors, jo, que no podia dubtar del diagnòstic d'un metge de tanta fama com vostè, vaig distribuir la meva fortuna en vint-i-quatre parts iguals, gastant-me'n mensualment una d'elles. En vaig fer, de disbarats! No ho vulgui pas sapiguer. Però el mes passat, que era quan vencia el plaç fatal, em vaig trobar sense quartos, i amb unes forces per continuar fent grimègia amb les senyores, que semblava que tingués quinze anys. I com que ja no tenia quartos, vaig pensar: Tot això ha estat culpa del metge, que va errar el diagnòstic. Lo més natural és que ell pagui les culpes. Però com que jo, en aquestes coses, sóc home de costums molt pures, no vaig gosar proposar-li... i ve't aquí perquè ara em troba amb la seva senyora!

VAI, D'UPHA

...

Pagament al comptat

JA és sapigut que als establiments amorosos, no s'acostumen a fer operacions a plaços. «Toquem i toquem», encara que allí es tracta de quelcom més que de tocar, és la divisa de les regentes dels nostres establiments alegres.

Però no fa gaires nits, un desaprensiu subjecte que havia passat una estoneta amb una xicota en certa casa quin nom callem per a no fer reclam gratuït, al moment de pagar entregà una tarja amb un títol nobiliari i una corona i li digué:

— He sortit de casa sense recordar-me d'agafar la cartera. Envia demà a qualsevol a cobrar.

Davant el tipu imponent de l'individu, que, per altra part, anava molt ben abillat i ostentava un magnífic anell i un rellotge enlluernador, la noia no dubtà un moment.

— I què tinc de dir?

— Res... que véns a cobrar *això*... No t'estranyi: sóc solter i el meu domicili és una mena de *picadero*.

Intútil dir que el tal subjecte no era la persona quin nom estava inscrit a la tarja, sinó que ell havia arreglat una cartulina qualsevol, qui sap on i la feia ser vir de *bono* per un *esplai*.

L'endemà, la xicota, que malgrat el seu ofici és tímida i vergonyosa, envià a cobrar el compte a un cambrer amic seu que al matí no treballa.

Naturalment, a l'arribar allí s'aclarà que l'aristòcrata en qüestió no tenia res que veure amb aquell compte. El cambrer se n'anà, bufant de tant riure, i el marit, tornà cap al menjador i explicà l'història a la seva dona.

— Qui dimoni deu ésser el que m'ha fet aquesta mala passada? Si topés amb ell li donava dues bofetades. Ara figura't que jo ahir hagués tingut de sortir després de sopar, ves qui sap lo què tu t'hauries pogut pensar...

— No, home, no... — respongué la dona. — Què m'havia de pensar? Prou que ho sé, jo, que tu ho pagues tot al comptat.

K. BRITET

• • •

El noi tímid

TENIA tretze anys, però era fort, amb unes cuixes d'atleta, alt i gros, i aparentava estar a prop d'entrar en quintes. La seva mare, donya Carlota, li deia «Rik», com si fos una joguina o un gosset. El pare, que era un home que tot ho arreglava a crits, quan li volia dir algo només exclamava: «Cardots» i el servei li deia, respectuosament «El senyor Ricardets».

Tot el servei, no. La Caterineta, la *maspa*, una noia d'uns divuit anys, ben posada de carns i amb uns davants i uns darreres que donaven, quan caminava, la sensació d'una fragata marxant a tota vela, quan estava sola amb ell, li deia, carinyosament: Ricardet!

Encara no s'havia atrevit a tutejar-lo, perquè el noi no li donava peu. Era tímid, excessivament tímid, i semblava incapaç de trencar cap plat ni cap olla. Però la malícia femenina pot molt, i un matí, sense sapiguer com, En Ricardet es trobà en els opulents i impacients braços de la Caterineta.

— Ai, Caterineta, què fa?

— Res... — deia la noia amb veu febril i tremolosa. — Que té por?

— És clar que sí!

— No tingui por, que ningú el sorprendrà el nostre col·loqui...

— Com dius, Caterina?

— Col·loqui, senyoret, col·loqui...

BUG HADDA

• • •

El bon jueu

ISAAC i Daniel, dos amics inseparables, han fet un bon negoci a Borsa. L'Isaac, que és corredor, ha fet vendre a En Daniel, gros especulador, cent vint accions de la Companyia Búlgara de Yoghourts, que està a punt d'anar a la quebra.

Encara que com a bons jueus, són tot lo avars que

exigeix el renom e la seva raça, el negoci és massa gros per a no celebrar-lo.

I al vespre, sopen junts en un dels millors restaurants, van a teatre en butaca, i, quan se'n van cap a dormir, passen per un carrer ple de cases d'aquelles on es passa tan bé l'estona, sobretot quan es tenen quartos, joventut i bon humor.

— I si pugéssim a fer una estoneta de broma? — proposa l'Isaac.

— Pujem!

Però, oh contrarietat! Només hi ha una femella disponible! És cert que val la pena. Una morena com aquelles de que parlen els contes orientals, fina, bonica, d'ulls grossos i ardents.

— Ja veuràs — diu En Daniel —, ves-hi tu primer, si acàs. Ja m'esperaré!

I, filosòficament, s'assenta en una otomana i encen un cigar.

Passa més d'una horeta i per fi la parella surt de la sala d'operacions. Ell està groc, els ulls mig closos, els braços que li pengen, i ella, tota descabellada, somriu... Es veu que la cosa ha anat bé...

L'Isaac es decideix a renovar les hassanyes del seu company.

Quan es tan sols a la cambra, ella li diu:

— Saps, aquest? En lloc de dar-me dos duros, me n'ha dat cinc. Ha quedat molt content...

— I no t'ha dit que pagava per tots dos? — respon l'Isaac —. Mare de Déu, quin home més distret!

C. A. MALICK

• • •

La convalescència

EL baró de Capcigrany, molt conegut en la alta societat per la justa reputació que gaudia la seva muller, la encisadora *jamona* Berta de Capcigrany — *née* Calamanda Bernat — havia estat greument malalt. Tan greument que durant tres mesos no coordinava les idees i romania en un estat veí de l'imbecilitat.

Però la ciència, avui en dia, fa miracles, i gracies al savi tractament del doctor Gual que — vostès ho han devinat — era un dels molts amants de la baronesa, dona alegre com un pardal i despreocupada com una modisteta sigle XX, poc a poc, l'il·lustre malalt anà millorant fins a aital punt que el metge declarà solemniament que el perill havia passat i que ja podia estar tothom completament tranquil.

Pocs dies després de tan satisfactoria nova, al Artístic es retrobaren en Borrell, el conegut corredor de cotons, i En Piqué, negociant en accesoris d'automòbil, tots dos usufructuaris, també, dels favors de la virtuosa esposa del malalt.

— Què? — preguntà En Piqué —. està millor el baró?

— Sí... Molt millor. Aviat podrà llevar-se.

— Ja recobrà el coneixement?

— Ja ho crec. Segons m'ha dit avui, quan la seva dona ha entrat a veure'l li ha dit:

— Hola, meucal!

PEP DEL TURÓ

Sente prenat del número passat:

Un promès espavilat

Ha tornat a sortir l'*Aurrerà!* aquell setmanari que ta riure tant. D'ell n'extreiem els següents paragrafs:

«Y ya libtes y abietas para todos las puertas de la libre y generosa Iberia, ya en nuestra tierra todos cuantos viven y alentan ese grandioso y suprahumano espíritu español, especialmente los portugueses y los americanos, los judíos y los moros, los filipinos y tantos otros como han bebido nuestra sangre y nuestra fe, habrá llegado el instante solemne de laborar todos seriamente y de poder confiar todos en esa soñada como el parecer imposible paz y fraternidad universal.»

Es a dir que tota aquesta gent s'han begut la nostra sang? Senyors del *Aurrerà!*, vostès confonen als portuguesos i als americans amb les sangoneres! No serà pas que vostès s'haurán begut... l'enteniment? Perquè, d'on s'ho han tret, això de que la fe sigui una cosa que es pugui beure, com el vermouth Cinzano?

Ai la mare que els va... deixe-m'ho córrer!...

Veritat que amb lo transcrit, *hay risa para una semana?* Doncs, esperint-se, que encara n'hi ha una altra de més bonical

«¿Qué son los Andes, el Pirineo y el Atlántico, el rayo y la noche, el tiburón y la ballena, el elefante y el tigre comparados con el hombre?»

Res, efectivament. Molt menys que Sant Boi, comparat amb els redactors de l'*Aurrerà!*

Per què no van a l'«Olímpia» que deu que hi manquen ingenis per amenitzar els *intermezzos*?

Al Jutjat es va presentar un individu l'altre dia denunciant que uns veïns amb qui estava renyit li havian tirat uns polvos al menjar intoxicant greument a dos membres de la seva família.

Ja és sabut que els polvos des de l'època de don Jaume el Conqueridor han donat sempre molts disgustos als membres.

De la vida alegre

HEM anat a la «Buena Sombra». La nostra «Buena Sombra» de las Tudelines, de la Turcy i de la Gaby de Fradas — ai, mare de Déu, i que està lluny, ja, tot això! — està convertida en un carè de camareres amb cuina internacional. Hem ballat, hem begut, hem pagat i ens hem divertit, però allò no ens ha fet l'efecte de la nostra «Buena Sombra». La «Buena Sombra», per a nosaltres era una altra cosa: un lloc d'esplai amb sordina, amb vells verds copiats de la portada de «Fantasio» i amb futures estrelles amb qui ter grimègia, però grimègia de la bona, amb ressopó i *meublè*.

Instintivament, hem recordat que en aquell escenari veiérem debutar, graciosament tímida, a la avu magnífica, opulenta, definitiva Merceneta Serós...

I hem fugit cap a l'«Edén», a la recerca d'un xic de cosmopolitisme. Allà hem vist lo de cada any: al *maño* rifant cistelles, a les noies queixant-se de que no els hi ha tocat la rifa i als senyors de Tarrassa consumint un devassall de xampanya, però un uevassall moderat en quan a marca.

En una taula, En B. ss. d., que contemplava tot allò amb el seu etern somriure optimista...

Després hem anat al «Monte Carlo». No hi havia gran cosa de nou. La *Lolita* Benavente una ballerina a qui el cartell qualifica de «eminente» i que quasi quasi es meteix aquest títol. També hem vist a l'*Amparito*, que té un jazband que ens agradaria molt tocar-li i que balla, canta i fa mes coses en mitja hora, que no en caben en una plana de *La Vanguardia*.

Del «Monte Carlo» havem caigut en plé Paralel, i un nom escrit en lletres grosses al cartell del «Pompeya» ens ha fet entrar, *Inesita* Ripoll. Quins records més agradables ha evocat en nosaltres aquesta xicoteta! Nosaltres en vàrem estar enamorats, platònicament, com n'estava tota la jovenalla del Paralel en aquella època, fa deu anys. Llavors, la *Inesita*, treballava al «Royal», cantava «Besar no es pecado», i feia anar de cap joves, vells, *coyridos*, inexperts, dependents de comerç i fills de casa bona. Aquella valencianeta rossa era un cap verd, un cap verd que en va fer madurar molts altres que eren més verds que el seu.

Ara l'*Inesita* és ja una *jamona*, una deliciosa *jamona* més encisadora, més assaonada, més adorable i més xardorosa, si cap, que llavors, veient-la, nosaltres ens sentim invadits d'un xic de melancolia. Ens sentim vells. Han passat tantes coses des de llavors... I a ella, també, n'hi deuen haver passat tantes! Mare de Déu si les poguéssim veure totes de rengleral!

— A veure si em fas quedar bé. Li he dit que era la primera vegada.

— I si es malpensa, diré que les altres l'ha estat sense adonar me'n!

Al «Folies Bergère» hi hem vist als simpàtics *Mignons*, antics y simpàtics amics nostres, balladors de matxitxes i naturals de la terra del catè i dels cuiracats amb sublevacions. Ells porten, junts amb En Palacios, la troupe *Alma?* que està preparant una revista que se'n dirà *Babel* i que pel títol ens sembla que donarà lloc a una confusió de llengües...

El *Fri-Fri* encara omple el «Ba-ta-clan». Els nous quadres «Muñeca de Bazar», «Prensa Mundial» i «Misterio Plàstic» són moguts i ben conjuminats. Per Any Nou, En Serrano en prepara un altre: «Las momias de Egipto», que no creiem desmereixi en res dels anteriors. Les mòries com és natural, seran de *tut-amb-Kamen*, amb molta *Kamen* i un xic de *cuixem*.

Y prou per ara. Som a fi d'any i les nenes dels concerts es preparen per a empassar-se, aquest vespre, els dotze graus de raim tradicionals. Nosaltres creiem que per això no tindran cap dificultat, perquè moltes d'elles rai, que abans de fer de cupletistes ja estaven tipes d'empassar-se'ls... No tots d'un cop, però se'ls empassaven.

EL NOCTAMBUL INDISCRET

Llegim, ens emp... ípem i retallem:

«Habéndose acercado a esta Empresa varias familias solicitando la retirada del repertorio la ópera «Sor Asentiz», por entender que su argumento o libro ofende a los sentimientos religiosos, esta Empresa ha obtenido del autor de la música, don Antonio Marqués, la autorización para retirarla, satisfaciendo así la petición de las familias que lo habían solicitado.»

Amb aquesta gasetilla, innoble, quins termes són propis a comentar més saborosos que els petons d'una mitja virtut, el senyor Mestres, empresari del

— Què et passa?

— Que m'han robat! Portava un paquet de calderilla molt gros, i ara no me la trobo

«Teatre del Liceu», donà compte, dimarts passat a la nit, d'un epíssodi de Liceu, que demostra palesament, un cop més, el criteri mesquí amb què es porten les coses d'aquella casa, i lo ridícul dels escarafalls de les famílies dites morigerades. Aquests bons senyors, s'escandalitzen davant de l'argument — que no pot ésser més innocent — de «Sor Beatriz», i no s'avergonyeixen de presentar a les seves filles de setze anys amb una *tenue* de papellona de music-hall, impròpia d'elles, ni d'alternar amb les *querides* dels nostres banquers, dels nostres comerciants i dels nostres industrials, quines actituds, modes i expressions copien amb afany lamentable, ni de què les dames de cinquanta anys s'exhibeixin escotades fins a la cintura, mostrant les tres quartes parts de l'esquena i les quatre parts dels pits que, moltes voltes s'hauran negat a alletar els seus infants per temença a la deformació prematura.

No som, afortunadament, moralistes, ni Déu vulgui que ho siguem mai, al menys en el sentit en què s'ha desnaturalitzat el mot. Si així fós, en lloc de fer *LA TULES* hauríem sol·licitat una plaça al *Bruçi* o a *La Hormiga de Oro*, que són periòdics de tot repòs i on s'hi acostuma a fer anys. Però creiem que si es parla de moral, de *recato* i de pudor, ha de comensar-se amb l'exemple, que, ara, per ara, com ara, és un dels procediments més segurs de fer adeptes.

Coneixem masses escènes de llotja i de bastidors del teatre del Liceu per creure que els abonats puguin donar a l'Empresa lliçons de moralitat. Els ignorants — o mal intencionats — que han volgut, demanant que es retirés l'obra, donar una sensació d'austeritat, s'han equivocat lamentablement. En aquests moments de regressió, jo crec que aquells que entenem que lo moral és lo bonic, lo real i lo humà, hauríem hagut de donar la nostra senyal de protesta fent un homenatge que desagraviés a En Marqués. I això hauria pogut ésser una representació, en qualsevol teatre, de «l'auca del senyor Esteves». Amb lo que s'hauria pogut provar que de senyors Esteves, lo mateix n'hi ha al barri de Ribera que al Passeig de Gràcia a l'Avinguda del Tibidabo, i al carrer de Monterols amb l'aventatge de que les senyores d'aquells no es deixaven magrejar pels massagistes ni anaven a reunions tan «aristocràtiques» com la Granja Royal.

I ara, després de demanar perdó als nostres llegidors, davant dels quals hem comés el greu i imperdonable pecat de posar-nos seriosos — que en nosaltres és tan anormal com el dur dos duros a la butxaca — els hi direm que aquesta setmana no ha passat gran cosa pels escenaris barcelonins. Els teatres, amb això de les restes s'han omplert com cistell de pagesa en dia de mercat, i per innocents, s'han fet les corresponents funcions d'enganyifa. A «Romea», En Montero va estrenar una astracanada catalana titulada «La Penya Roca» o «La Colònia de l'Ampolla», que semblava feta pel senyor Rufasta. Amb lo que volem dir que els xistos eren quasi tan dolents com els seus, lo que, per consegüent, va fer riure molt al públic...

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

B. A. Tahoja. Ens ha fet menys gràcia que quan venen a cobrar-nos una factura. — *Ark Hetà.* El seu conte serà publicat. — *Un de Reus.* La xafarderia va al número. — *Bit Lleta.* Aquesta setmana ens ha acabat els quartos. — *K. Bassat.* És molt gastat. — *Fock Well.* Aniríem al estaro i s'hi està molt fred. — *K. Britet.* Segurament anirà la setmana que ve. — *B. de Fhora.* Ni que ens cantés «La Gaviota». — *Maula.* Mitja tina mig raim. — *Un terrasenc.* Ho entendrien sis persoga.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbard, 27
 Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
 al costat del Teatre Circoí, Barcelona

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
 Calefacció central a les dues cases Habitacions a 5 pessetes

LA CORONA

NOVA casa de gomae higieniques
COMTE DEL ASALTO 95
 Presentada en forma de cigarets
 egipcis - Dos de 4'25 i 4'00 - ACCORDATS
 PER A NO FUMAR e 2, 3 i 4 ptes.
 Tanta de tot i per a tota!

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIENIQUES I ESPACIUSES
 QUARTOS DE BANY - VES ENTRADES RESERVADES DES DE
 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA

ASTRA Venda a granel, a litres i a pès
 -Un tres cents per cent d'eco-
 nomia. Especialitat en mitjas
 de soda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar...!
 Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany i adquiriu un salvavidas per a no anar a fons. Lavatjes per a després del bany. Casa de curació pels que ensopeguen. Polvos per matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

GOMES MASCOTINES
 Calle UN MAL i REVOLUCION MIL.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9
 Dissabtes, Inyeccions de
 606 i 914 a 6 pessetes.

POSADA DE LA VEGA

Esplendides habitacions - Prens reduïda
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

"LA MASCOTA"
 PRIMERA Y UNICA CASA
 EN GOMAS HIGIENICAS
 Es LA MEJOR SURTIDA
 MATA LADILLAS EN POLVO, Ptas. 0'50 CAJA
L. SAN RAMÓN. 1.
 BARCELONA

SARNA (RONYA)

Es cura en deu minuts amb el
 SULFURETO CABALLERO
 Comte de l'Assalt, 86 i centres
 d'especifics. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas
Grajeas Rusas Rovisoff
 cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Sagaló, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el quart fascicle de
EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani oom la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el quart fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

LA NOCHE SAGRADA

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi psicològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer i quart es completa la magistra i concepció oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

← Aigües

— Com que m'han assegurat que el Luisito és molt curt de gení, he de pendre les meves precaucions per fer-hi allargar.

Handwritten signature